

Баш онолико колико се Србија изненадила и разочарала што је Ђукановићева влада признала Косово, исто толико, можда и још више, ја сам изненађен и затечен реакцијом србијанских званичника, многих јавних личности и обичног света на тај „дипломатски“ потез режима у Црној Гори. На сваком кораку: резигнација, очај, безнађе и искрено емотивне констатације типа: брацки нож у леђа, зар најближа и најрођенија Црна Гора то да нам учини...!? Србија као да је била под морфијумском анестезијом последњих петнаест година или се тек пробудила из тешке коме па онако буновна и још конфузна збуњено разазнаје реалност, запрепашћена брутовским злочином црногорске владе!

Ево више од десет година Ђукановић и његови „тастер“ министри уз несебичну помоћ институција и медија потпуно отворено и нескривено све чине да елиминишу сваки траг и помен свега што у себи има православно, српско обељежје, то јест аутентично црногорско. Црква се системачки и сукцесивно протерује, српски језик је маргинализован, Срби се тешко запошљавају, бришу из бирачких спискова, напрасно су „увозили“ грађане суседне Албаније и Косова за вријеме референдума да би под сваку цену изашли из заједничке државе са Србијом. И поред свега тога и још много чега, Србија је, замислите, запрепашћена црногорским признањем Косова!

Није ли можда ово патетично, утопијско и самообмањујуће понашање Србије управо један од важнијих разлога њеног посрнућа и декаденције? Та словенска топла, доброћудна али и наивна дарежљивост Србије увијек је злоупотребљавана и кориштена против саме Србије. Шта још треба да уради званична Црна Гора да би Србија коначно схватила да јој Црна Гора више није ни брат, ни пријатељ, ни неко свој.

Данашња Црна Гора није способна да буде било коме ни пријатељ, ни непријатељ осим својим грађанима. Оваква одлука, моје је мишљење, није била мотивисана непријатељством према Србији, нити пријатељским гестом упућеним сада већ моћним Албанцима чији апетити се свакодневно повећавају. Она није ни политичко–прагматична „консенквенца“ у циљу бржег уласка Црне Горе у друштво европских народа, јер у том случају покушали би да смање корупцију, криминал и непотизам, што им не пада на памет, јер како посећи грану на којој седе? То је очајно – изнуђени и спољашњи диктирани потез једног већ искомпромитованог политичара и људи око њега који већ одавно немају аутономију у било каквом одлучивању, чак кад је и црногорска имовина у питању, а камоли тако важан регионални геостратешки проблем. Ђукановићева претјерана и незрела таштина, неконтролисана тежња за византијским начином владања уз много новца, кичерског сјаја и гомилом модерних „Идза Врана“ учинила га је заточеником сопствених слабости и порока. На том двадесетогодишњем одисејском путовању Ђукановић је сезонски улазио у разне пројекте од милошевићевско-великосрпског, преко напуљског све до актуелног дерипаскиног и харадинајско–тачијевског модела, немајући никад стратешки и дугорочни национални

програм. Тај паклени транзицијско–тајкунски колоплет је постао осми путник црногорског друштва и он усмјерава и води унутрашњу и спољну политику „независне“ Црне Горе. Уз ову, већ очигледно пријетећу и узнемирујућу чињеницу, треба додати и спорадично помињање оптужнице из Барија, која се некако увијек актуелизује у вријеме доношења важних одлука у Црној Гори. Што се човјек више удубљује у анализу младе црногорске „демократије“ то се све више намеће тешко и комплексно питање: ко уствари влада у Црној Гори и колико се, заправо, пита и сам Ђукановић који више нема ни право да „добровољно“ оде са власти. Ваљда су нам сада много јаснији разлози његовог изненадног силаска са трона и још чуднијег поновног премијерског васкрснућа, који ће за последицу имати: признање ткз. државе Косово и улазак Црне Горе у НАТО(ОТАН).

Притиснут са свих страна, умјешан и заплетен у много шта, уцијењен директно, а чешће индиректно, окружен великим обезбјеђењем, интезивно узнемирен обавјештајним полуинформацијама, забринут за личну безбједност и огроман капитал, Ђукановић незаобилазно и неумитно улази у ванредну и касну фазу, тако типичну за политичке диктатуре коју увјек прати велики степен неповјерења и параноје. Једноставно, он није имао избора, стављен је пред свршен чин – Косово је морало бити признато од стране црногорске владе и то једногласно. Остаће забиљежено да је чак и један Србин у влади Црне Горе гласао за признање насилног цијпања Србије. Лично, више њему замјерам него Ђукановићу. Он то није морао за разлику од премијера. Тим самопонижавајућим и самопоништавајућим чином министар зравља остаће вјечно запамћен као неко ко се одрекао свете националне постојбине зарад демонстрације потчињавајуће лојалности Милу Ђукановићу.

Ја вјерујем да сам Ђукановић негдје у скривеним ходницима лавиринта своје душе искрено жали због овог свог непопуларног чина са којим се не слаже огромна већина црногорских грађана, али како каже стара мудрост: савјест је најлакше преварити, а посебно лако у првој макијавелистичкој држави на свијету, гдје циљ оправдава ама баш све, с’тим што треба рећи да циљ није наш. Наша је само брука, довијека.

Подгорица 22 окт.-08